Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. .	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 14ος | *Ἐν Ἀθήναις, 25 Αὐγούστου 1907* | *Ἔτος 29ον.—Ἀριθ. 39*

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΑΛ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Ὁ Ὑβὼν Κλοαρὲκ εἶχεν ἐπισήμως ἀναγνωρισθῆ διάδοχος τοῦ βασιλείου τοῦ Ἰανοῦ. Εἶχεν ἀναγκασθῆ, μὲ τὴν καρδίαν του κατεσπαραγμένην ἀπὸ τὸν θλιβερὸν θάνατον τοῦ φίλου του, νὰ δεχθῆ τὰς ἐνδείξεις τοῦ σεβασμοῦ καὶ τοὺς ὅρκους τῶν ἀπεσταλμένων ποῦ εἶχαν ἔλθῃ ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ βασιλείου.

Τὸ μέρος ποῦ ἔπαιζε, καὶ μὲ τὸ ὁποῖον θὰ διεσκέδαζεν εἰς ἄλλας περιστάσεις, τοῦ τὸ ὑπηγόρευεν ὁ Μόνας, σκυθρωπός, ἄγριος, ποῦ εἶχε γηράσῃ κατὰ δέκα ἔτη μέσα εἰς δύο ἡμέρας, καὶ δὲν ἐφρόντιζε πλέον διὰ τοὺς Εὐρωπαίους παρὰ ὅσον μόνον ἐχρειάζετο διὰ νὰ μὴν κάμουν καμμίαν ἄτοπον πρᾶξιν, ἡ ὁποία ἦτο κίνδυνος νὰ ἐξεγείρῃ τὴν ὀργὴν τοῦ λαοῦ,—φοβερὰν ὀργήν, ὅταν συνέβαινε νὰ δείξῃ κανεὶς ξένος ἀσέβειαν πρὸς τὰς δεισιδαιμονίας του.

Ἡ Σέννα ἔμενε κλεισμένη εἰς τὴν κότλαν της, καὶ ὁ Γιάγκος δὲν ἐτολμοῦσε πλέον νὰ διαταράξῃ τὴν μόνωσιν τοῦ θείου καὶ τῆς ἀνεψιᾶς, διὰ νὰ ὑπενθυμίσῃ εἰς τὸν πρῶτον τὴν ὑπόσχεσίν του, ὅτι θὰ τὸν ὡδηγοῦσεν εἰς τοῦ Βόριδος Βολκώφ.

Εἶχεν ἀρχίσῃ ν' ἀνησυχῆ διὰ τὴν κατάστασιν τοῦ προστατευομένου του, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀκούσιος βασιλεύς, νύκτα καὶ ἡμέραν ἐπιτηρούμενος. Μόνον ἡ φυγὴ ἠμποροῦσε νὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ τὸ βασιλικόν του ἀξίωμα. Ἀλλὰ ἡ φυγὴ αὕτη, τὴν ὁποίαν ὅλοι ἦσαν ἕτοιμοι ν' ἀποπειραθοῦν, ποῦ ἔμελλε νὰ τοὺς ὁδηγήσῃ; Ὁ Γιάγκος ἤθελε νὰ φθάσῃ εἰς τοῦ Βόριδος Βολκώφ, καὶ τοῦτο ἦτο ἀδύνατον χωρὶς τὴν μεσολάβησιν τοῦ Μεγάλου Ἀρχηγοῦ. Ὁ κ. Ζουανὶκ ἄλλην θέλησιν δὲν εἶχε παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ ἀνεψιοῦ του. Ὁ Σὶρ Βασίλης δὲν εἶχε πολλὴν βίαν νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅπου ἐκαλότρωγε κανείς, καὶ μάλιστα εἰς ὡρισμένας ὥρας· τὰ Δίδυμα δὲν ἠμποροῦσαν νὰ συγκρατήσουν τὴν ἀνυπομονησίαν των. Εὐκαιρίαν ἐπερίμεναν διὰ νὰ ἐρωτήσουν καὶ μάθουν τὰ σχέδια τοῦ Μόνα. Ἂν ἐπρόκειτο νὰ φθάσουν πολὺ γρήγορα ἕως τὸν Ἄρχοντα τοῦ Πυρός, ὁ καιρὸς ποῦ εἶχαν χάσῃ ἕως τότε δὲν θὰ ἐπήγαινεν ἀνωφελῶς διὰ τὸν μποερικὸν ἀγῶνα· ἂν ὅμως ἔπρεπε ν' ἀπαρνηθοῦν ἐκείνην τὴν ἐλπίδα, δὲν εἶχαν παρὰ ν' ἀναχωρήσουν, νὰ ἐπιστρέψουν ἀντὶ πάσης θυσίας εἰς τὴν ἐχθροπατημένην πατρίδα καὶ ν' ἀρχίσουν πάλιν τὸν πόλεμον, ποῦ τόσον καιρὸν εἶχαν ἐγκαταλείψῃ...

«Κύριε, ὦ! σώσετέ τον!» (Σελ. 301, στ. β'.)

Ἕνα πρωΐ, τὴν ὀγδόην ἡμέραν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἰανοῦ, ὁ Μέγας Ἀρχηγὸς παρουσιάσθη εἰς τὴν κατοικίαν τῶν λευκῶν.

— Κύριε Ἀμών, εἶπε μὲ πένθιμον φωνήν, δὲν ἔχω πλέον τὸ θάρρος νὰ σᾶς ὁδηγήσω εἰς τὸ ταξεῖδί σας· ὁ Ἰανός, ἀναχωρῶν ἀπὸ αὐτὸν τὸν κόσμον, ἐπῆρε μαζί του τὴν ψυχήν μου· θέλω νὰ ζήσω εἰς τὸν τάφον του πλησίον, ἕως τὴν ἡμέραν ποῦ θὰ ὑπάγω νὰ τὸν εὕρω, καὶ δὲν θ' ἀργήσῃ αὐτὴ ἡ ἡμέρα. Ἐσεῖς ὅμως, εἶσθε οἱ καλοί του φίλοι, ὅταν ἐζοῦσε. Χάριν τῆς μνήμης τοῦ ἀνεψιοῦ μου καὶ χάριν τοῦ Βόριδος Βολκώφ, τὸν ὁποῖον ἀγαποῦσε ἐκεῖνος καὶ τὸν ἀγαπῶ κ' ἐγώ, ἔκαμα αὐτὴν τὴν προσπάθειαν ν' ἀποσπασθῶ ἀπὸ τὴν νάρκην μου, διὰ ν' ἀσχοληθῶ εἰς τὸ πῶς νὰ ἐλευθερώσω καὶ σᾶς καὶ τὸν μικρὸν φίλον σας, τὸν ὁποῖον οἱ Βανυαῖοι ποτὲ δὲν θ' ἀφήσουν ν' ἀναχωρήσῃ. Διὰ σᾶς, ἂν σήμερον σᾶς ἀρέσῃ νὰ μᾶς ἀφήσετε, κανὲν ἐμπόδιον δὲν ὑπάρχει· ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν εἶνε βασιλεύς, ὁ Ὑβὼν Κλοαρὲκ ἔχει τὸ βασίλειόν του φυλακὴν καὶ δεσμοφύλακας τοὺς ὑπηκόους του. Γνωρίζω ὅτι δὲν θ' ἀποφασίσετε ποτὲ ν' ἀπομακρυνθῆτε ἀπὸ ἐδῶ χωρὶς αὐτόν, ὅτι εἶσθε ἀποφασισμένοι νὰ φθάσετε ἕως τὸν Βόριν Βολκώφ. Σᾶς ἐρωτῶ λοιπὸν ὅτι θὰ ἐξέλθετε ἀπὸ ἐδῶ μαζὶ μὲ τὸν Ὑβών, καὶ ὅτι ἀπὸ σᾶς θὰ ἐξαρτᾶται πλέον νὰ ὑπάγετε πρὸς συνάντησιν τοῦ ἀνθρώπου ποῦ ζητεῖτε. Πότε; κ' ἐγὼ τὸ ἀγνοῶ. Ἴσως ἀπόψε, αὔριον, ὕστερα ἀπὸ ὀκτὼ ἡμέρας ἢ ἕνα μῆνα τὸ πολύ· ὁπωσδήποτε, νὰ εἶσθε πάντοτε ἕτοιμοι πρὸς ἀναχώρησιν, καὶ, ἅμα μὲ ξαναδῆτε, ὑπακούσατε εἰς τὸ πρόσταγμα ποῦ θὰ δώσω.

Στρέφων πρὸς τὰ Δίδυμα, προσέθεσε:

— Ἂν θέλετε ν' ἀναχωρήσετε ἀπὸ τὸ χωρίον μας, θὰ διατάξω νὰ σᾶς συνοδεύσῃ ἀπόσπασμα πολεμιστῶν καὶ νὰ σᾶς ὁδηγήσῃ ἕως τὰ σύνορα τοῦ Τρανσβαάλ. Ἂν, ἀπ' ἐναντίας, ἐπιμένετε εἰς

τὴν ἀπόφασίν σας νὰ συναντήσετε καὶ σεῖς τὸν Ἄρχοντα τοῦ Πυρός, ἀκολουθήσατε τὰς συμβουλὰς ποῦ δίδω εἰς τὸν κ. Ἀμών, μὴν ἀποχωρισθῆτε ἀπὸ αὐτόν, καὶ οἱ πόθοι σας, σᾶς τὸ ὁρκίζομαι, θὰ πραγματοποιηθοῦν

Ἅμα εἶπεν αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ Μέγας Ἀρχηγὸς ἐξῆλθε, καὶ οὔτε τὴν ἡμέραν ἐκείνην, οὔτε ἐπὶ πολλὰς ἀκόμη ἡμέρας τὸν ἐπανεῖδαν οἱ λευκοί.

Μία, δύο, τρεῖς ἑβδομάδες ἐπέρασαν, θανασίμως μακραὶ διὰ τοὺς ὁδοιπόρους μας. Ὁ Γιάγκος ὅμως εἶχεν ὁρκισθῆ νὰ περιμένῃ, καὶ μόνον ἡ ἀδράνεια ἐκείνη τῷ ἦτο ἑκατοντάκις βασανιστικωτέρα παρὰ ὅλοι οἱ κίνδυνοι, τοὺς ὁποίους εἶχε διατρέξῃ ἕως τότε. Τὰ Δίδυμα ἤρχιζαν ν' ἀπελπίζωνται· εἴκοσι φορὰς ἦλθαν εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ ζητήσουν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸ Τράνσβααλ, ἀλλὰ ὁ Γιάγκος τὰ μετέπειθε καὶ τὰ ἐβεβαίωνεν ὅτι ὁ Μόνας δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τὰ ἀπατήσῃ, ὅτι, ἂν ἐγκατέλειπαν τὸ σχέδιόν των, τοῦ ὁποίου ἡ πραγματοποίησις τόσον θὰ ἦτο εὐνοϊκὴ διὰ τὸν ἀγῶνα τῶν Μπόερς, θὰ παρεσκεύαζαν ὀδυνηρὰς τύψεις διὰ τὴν ψυχήν των, ἂν τυχὸν ἡ πατρίς των ὑπέκυπτεν εἰς τοὺς ἰσχυροτέρους ἐχθρούς της.

Μὲ τὴν καρδίαν των ἀνήσυχον, τὰ δύο Μποερόπουλα ἀνέβαλλαν διαρκῶς τὴν ἀναχώρησίν των· ἀλλὰ πόσον ὑπέφεραν ποῦ ἔλειπαν ἀπὸ τὰς ἡρωϊκὰς μάχας, ἀπὸ τὰς παρατόλμους πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις, ὅπου ἡ φλογερὰ φιλοπατρία των ἤθελε νὰ μέσον νὰ ἐκδηλωθῇ!...

Ἡ Σένα καὶ ὁ θεῖός της, κλεισμένοι εἰς τὰς ἰδιαιτέρας των κόπλας, δὲν ἐξήρχοντο παρὰ μὲ τὸ βραδυνὸν σκιόφως, κ' ἐπήγαιναν νὰ χύσουν τὰ δάκρυά των εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, ποῦ ἔλουζε τὸ λείψανον τοῦ προσφιλοῦς των βασιλέως.

Μίαν ἡμέραν, τὴν ὥραν ποῦ τὸ πρόγευμα συνεκέντρωνεν εἰς τὴν βασιλικὴν κατασκίαν τοὺς πέντε λευκούς, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ φυλή των καὶ ἡ στενή των οἰκειότης μὲ τὸν βασιλέα ἔδιδαν αὐτὸ τὸ ἐξαιρετικὸν προνόμιον, δύο Βανυαῖοι ἦλθαν ἀπὸ τοὺς ἀγροὺς κ' ἔφεραν μίαν περίεργον εἴδησιν.

Ἔξω ἀπὸ τὸ χωρίον, πρὸς τὸ βόρειον μέρος, ἦτο βαλμένον καταγῆς ἓν εἶδος πελωρίου φερέτρου, ποῦ ἦτο κατάκλειστον ἀπὸ παντοῦ καὶ τόσον βαρύ, ὥστε αὐτοὶ δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τὸ μετακινήσουν ἀπὸ τὴν θέσιν του.

Ποῖος τὸ εἶχε φέρει ἐκεῖ; πῶς εἶχεν ἔλθῃ; Κανεὶς δὲν ἤξευρε τίποτε, κρότος κανεὶς δὲν εἶχε ἀκουσθῆ. Ἡ κοινὴ περιέργεια ἠθέλησεν ἀμέσως νὰ ἱκανοποιηθῆ, καὶ οἱ πολεμισταὶ τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς εὐγενῶς προσεφέρθησαν εἰς τὸν κυρίαρχόν των νὰ τὸν ὁδηγήσουν διὰ νὰ ἐξετάσῃ ἀπὸ κοντὰ ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα. Ὁ Ὑβὼν συνῆνεσεν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν των καὶ ἐξεκίνησεν ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν φίλων του, ἐκτὸς τοῦ Σὶρ Βασίλη. Ὁ πρώην στρατιωτικὸς ἀστυνόμος, μὲ τὸ στόμα γεμάτο καὶ μὲ τὸ πιάτο του ξέχειλο ἀπὸ ὡραῖες φέτες *φιλέτο μὲ τὸ αἷμά του*, ἠρνήθη νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ τραπέζι, προτοῦ κορέσῃ τελείως τὴν ὄρεξίν του.

Ἔμεινε λοιπὸν μόνος του ὁ Ἄγγλος ἐμπρὸς εἰς τὸ πιάτο του, ἐνῷ ὁ βασιλεύς, οἱ φίλοι του, οἱ πολεμισταί του καὶ πλῆθος λαοῦ ἐβάδιζαν πρὸς τὸ βόρειον ἄκρον τοῦ χωρίου.

Τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐκπλήξεως τῶν Βανυαίων δὲν εἶχε φροντίσῃ νὰ σύγῃ, διότι δὲν εἶχεν οὔτε τροχοὺς οὔτε πτερά.

Ἦτο σὰν μεγάλο κιβώτιον, εἶχε μῆκος πέντε μέτρων, πλάτος δύο καὶ ὕψος τριῶν, ἦτο τοποθετημένον κάτω εἰς τὸ ἔδαφος καὶ ἦτο τόσον βαρύ, ὥστε, ἂν καὶ ξύλινον, οὔτε δέκα ἄνθρωποι δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τὸ ἀνασηκώσουν.

Ὁ Γιάγκος παρετήρησε μὲ πολλὴν του ἔκπληξιν, ὅτι ὁ Μόνας ποῦ εἶχε μείνῃ ἀόρατος ἀφ' ὅτου ἀπέθανεν ὁ ἀνεψιός του, εὑρίσκετο τώρα εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν καὶ ἐξήταζε μὲ προσοχὴν τὸ ξύλινον κιβώτιον· καὶ ὁ νέος ἐνθυμήθη ἀμέσως τὴν προειδοποίησιν τοῦ Μεγάλου Ἀρχηγοῦ: «Ἅμα μὲ ξαναδῆτε, ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ, ὑπακούσατε εἰς τὸ πρόσταγμα ποῦ θὰ σᾶς δώσω». Ἐσκέφθη ὁ Γιάγκος ὅτι θὰ ἐπλησίαζεν ἡ ὥρα τῆς ἀπελευθερώσεως καὶ εἰδοποίησε τοὺς συντρόφους του νὰ συμμορφωθοῦν καὶ μὲ τὸ ἐλάχιστον παράγγελμα τοῦ Μόνα.

Αὐτός, μὲ ἐνδιαφέρον ὁλονὲν περισσότερον, εἶχε καταλάβῃ ἐμπρὸς εἰς τὸ κιβώτιον τὴν θέσιν τοῦ Ὑβών, διότι ὁ μικρὸς βασιλεύς, μὴ βλέπων τίποτε τὸ ἰδιαιτέρως ἀξιοπερίεργον εἰς ἐκεῖνο τὸ γιγαντῶδες κιβώτιον, τὸ πεσμένον ἀπὸ τὸν οὐρανόν, εἶχεν ἐπιστρέψῃ πρὸς τοὺς λοιποὺς συντρόφους του, ποῦ εἶχαν μείνῃ ὀλίγον παράμερα.

Ὁ Μέγας Ἀρχηγός, σὰν νὰ ἐζητοῦσε κάποιο κρυμμένον ἄνοιγμα, περιέφερε τὸ χέρι του ἐπάνω εἰς τὸ ἀκρινὸν σανίδωμα τοῦ ὀρθογωνίου ὄγκου· τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἠκούσθη ἕνας ξηρὸς κρότος καὶ ἓν φάτνωμα ἀπεσπάσθη μονοκόμματον, ἐκυλίσθη κάτω καὶ ἀπεκάλυψε ἓν ἄνοιγμα χαῖνον καὶ σκοτεινόν, τὸ ὁποῖον ἐπλαισίωναν τέσσαρες παραστάδες ἀπὸ σιδηρέλασμα, καὶ εἰς τὴν βάσιν τοῦ πλαισίου ὑπῆρχεν ἓν μικρὸν ἀνάβαθρον.

—Ἀναβῆτε ὅλοι, καὶ τελευταῖος ὁ Ὑβών, εἶπεν ὁ Μόνας, στρέφων πρὸς τοὺς Εὐρωπαίους μὲ ἔκπληκτον ὕφος, σὰν νὰ μὴ ἤξευρε καὶ αὐτὸς πῶς νὰ ἐξηγήσῃ ἐκεῖνο τὸ μυστήριον.

Ὁ κ. Ζουανίκ, ὁ Γιάγκος καὶ τὰ Δίδυμα ἐτρύπωσαν μέσα εἰς τὸ ἀλλόκοτον κιβώτιον, τοῦ ὁποίου τὸ ἐσωτερικὸν ὠμοίαζε μὲ βαγονάκι ἐφωδιασμένον μὲ πέτσινα θρανία. Ὁ Ὑβὼν εἶχε πλησιάσῃ, χωρὶς νὰ φανῇ πολὺ βιαζόμενος, ἅμα δὲ οἱ φίλοι του ἐκαλοκάθησαν, ἐπάτησεν ἐπάνω εἰς τὸ ἀνάβαθρον.

—*Ὤλλ ῥάϊτ!* ἐφώναξε δυνατὰ ὁ Μόνας.

Ἀλλεπάλληλοι τριγμοὶ καὶ κρότοι ἠκούσθησαν τότε. Εἰς τὴν θέσιν τοῦ φατνώματος ποῦ εἶχε μείνῃ καταγῆς, ἕνα κρύσταλλον ὠλίσθησεν ἀμέσως καὶ ἔκλεισε τὸ ἄνοιγμα, ἐνῷ τὰ πλευρικὰ φατνώματα ἀπεσπῶντο ἐπίσης καὶ ἔπιπτον κάτω, ἕκαστον πρὸς τὸ μέρος του. Ἐφανερώθησαν μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον δύο ὀχήματα, ἐζευγμένα τὸ ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου, τὸ δεύτερον τρεῖς φορὰς μεγαλήτερον ἀπὸ τὸ πρῶτον, τὸ καθὲν μὲ τέσσαρας σιδηρένιους τροχούς. Ἦσαν καὶ τὰ δύο θωρακισμένα μὲ μέταλλον, ἐφαίνοντο δὲ σὰν μικρογραφία θωρηκτοῦ τραίνου χωρὶς θυρίδας, καὶ μόνον τὸ δεύτερον εἶχε πρὸς τὰ ὀπίσω τὴν κρυσταλλίνην του πλευράν.

Καθήμενοι εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ δευτέρου βαγονίου, οἱ φίλοι μας δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἰδοῦν τὴν μεταμόρφωσιν αὐτήν, ἡ ὁποία ἐξετελέσθη ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ. Δύο πολεμισταί, κατασταστισμένοι, ὕψωναν τὰ πόδια των διὰ ν' ἀναβοῦν καὶ νὰ ἰδοῦν τί ἔγεινεν ὁ βασιλεύς των, ὅταν ἕνας βίαιος κραδασμὸς συνεκλόνησε τὸ ἀλλόκοτον ἐκεῖνο μηχάνημα, κ' ἔκαμε τοὺς ταξειδιώτας νὰ πέσουν ὁ ἕνας ἐπάνω στὸν ἄλλον. Ὁ μεταλλικὸς ὄγκος, κινούμενος ἀπὸ ἄγνωστον δύναμιν, ἀφοῦ δὲν ἐφαίνετο οὔτε κινητήριος μηχανή, οὔτε ἄλογα, οὔτε ὀδηγός, ὥρμησεν ἐμπρὸς μὲ τρομερὰν ταχύτητα. Ὁ Ὑβὼν καὶ οἱ φίλοι του δὲν ἐπρόφθασαν παρὰ νὰ ἰδοῦν, ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ κρύσταλλον, τοὺς δύο σαστισμένους πολεμιστάς, μὲ τὰ πόδια των ἀκόμη μετέωρα, καὶ τὸν Σὶρ Βασίλην Μάκεσων, ὁ ὁποῖος, μὲ τὴν πετσέταν του εἰς τὸ χέρι, ἔτρεχε κ' ἔκαμνε μανιώδεις χειρονομίας...

(Ἕπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΤΑ ΜΑΛΩΜΕΝΑ ΔΙΔΥΜΑ

Οὔτε φωνὴ οὔτε ἦχος κανεὶς ἀπὸ τὸ δωμάτιον τῶν κοριτσιῶν. Δύο παράθυρα εἶχε τὸ δωμάτιον, τὸ ἕνα στὸν Νότο καὶ τὸ ἄλλο στὴν Ἀνατολή,— καὶ στὸ κάθε παράθυρο, ἕνα προσωπάκι ἔβλεπε ἔξω. Αἱ πλάτες ἦσαν γυρισμένες... Τὰ δίδυμα εἶχαν μαλώσῃ!

Καὶ τί φοβερὸ μάλωμα! Τόσην ὥρα νὰ μὴ μιλήσουν, νὰ μὴν ἀκουσθῇ ἕνα λογάκι, ἕνα γέλιο των!...

Πρὶν ἀπὸ μίαν ἑβδομάδα εἶχαν τὰ

γενέθλιά των. Καί, μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα δῶρά των, εἶχαν λάβῃ τὸ καθένα καὶ ἀπὸ μιὰ κοῦκλα,—Ἀραπίνα κοῦκλα.

Ὅλην τὴν ἑβδομάδα, τὰ ἐπῆγαν περίφημα. Ἔπαιζαν μὲ τὲς ἀραπίνες κοῦκλές των, ὅταν ἔξαφνα ἡ Ἕλλη ἐφώναξε:

—Ἄννα! Ἄννα! ἡ δική μου ἡ κούκλα ἔχει πιότερα κατσαρὰ ἀπὸ τὴν δική σου!

Ἔτρεξε ἡ Ἄννα, ἐκύτταξε καλὰ καλὰ καὶ τὰ δυὸ σγουρὰ κεφαλάκια, καὶ εἶπε τῆς ἀδελφῆς της πῶς ἔχει μεγάλο λάθος, πῶς ὅσα κατσαρὰ εἶχε ἡ μιὰ κοῦκλα, τόσα σωστὰ εἶχε καὶ ἡ ἄλλη.

Πρέπει τώρα νὰ μάθετε ὅτι τὰ δίδυμα εἶχαν ὅλα τὰ πραγματάκια των ὅμοια καὶ ἀπαράλλακτα· ἔπρεπε λοιπὸν νὰ μὴν ὑπάρχῃ πουθενὰ καμμιὰ διαφορά,—οὔτε στὲς κοῦκλες.

Ἐκύτταζαν τὲς κοῦκλές των ἀπ' ἐδῶ, τὲς ἐκύτταζαν ἀπ' ἐκεῖ, καὶ ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισαν νὰ τραβήξουν καὶ νὰ βγάλουν ἕνα κατσαρὸ ἀπὸ τὴν κοῦκλα τῆς Ἕλλης. Ἡ Ἄννα ὅμως ἐτράβηξε παραπολὺ δυνατά, καὶ — ὤχ! — ἔμεινε στὴ φούχτα της ὁλάκαιρη ἡ μαύρη περουκίτσα τῆς κούκλας τῆς Ἕλλης.

Θυμώνει τότε ἡ Ἕλλη, ἁρπάζει τὴν κούκλα τῆς Ἄννας, τὴν πετᾷ κάτω στὸ πάτωμα, καὶ γίνεται χίλια κομμάτια ἡ κούκλα. Θυμώνει καὶ ἡ Ἄννα, σηκώνει ψηλὰ τὴν φαλακρὴ κούκλα τῆς Ἕλλης, τῆς δίνει ἕνα βρόντο κάτω, καὶ τὴν κάνει λυώμα δίπλα στὴν ἄλλη.

Ἀμίλητα καὶ θυμωμένα, ἐκυττάχθηκαν ὕστερα τὰ δίδυμα μεταξύ των, ἐγύρισαν τὴν πλάτη τὸ ἕνα στὸ ἄλλο, καὶ μὲ μιὰ ἀξιοπρέπεια — μὰ τί ἀξιοπρέπεια! — ἐτράβηξαν τὸ καθένα στὸ παράθυρό του, ὅπου ἐστάθηκαν ἀμίλητα καὶ θυμωμένα...

Δύο ζευγάρια γαλανὰ ἀγριεμμένα μάτια ἐκύτταζαν ἔξω στὸ δρόμο. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως,—ἴσως διότι ἔφεγγεν ἔξω ὡραῖα ὁ ἥλιος, ἴσως διότι ἔφεγγεν ὡραιότερα ἡ ἀδελφικὴ ἀγάπη μέσα στὲς καρδοῦλές των,—τὰ ματάκια ἡμέρωναν, καὶ ἡ κατσούφα των ἄρχισε νὰ φεύγῃ.

Ἀλλά,—μιλιὰ καὶ τὰ δύο!

Ἐπέρασε ἀρκετὴ ὥρα, κ' ἐγύρισε ἡ Ἕλλη νὰ λοξοκυττάξῃ ἐπάνω ἀπὸ τὸν ὦμόν της καὶ εἶδε τὴν Ἄννα, ποῦ ἐλοξοκύτταζε κι' αὐτὴ ἐπάνω ἀπὸ τὸν ἰδικόν της.

Ἀλλά,—πάλιν μιλιά!

Ἔτυχε ὅμως, μὲ τὰ πολλὰ λοξοκυττάγματα καὶ κρυφοκυττάγματα, νὰ τὰ πιάσουν ἐπὶ τέλους τὰ γέλια, καὶ ἔξαφνα τὰ δύο δίδυμα εὑρέθησαν ἀγκαλιασμένα, δακρυσμένα, φιλημένα καὶ φιλιωμένα. Ἡ φιλονεικία καὶ ἡ δυσαρέσκεια εἶχαν λησμονηθῆ, καὶ τὰ δίδυμα εἶχαν κάμῃ τὸ καθένα των ὅρκον, ἀπὸ μέσα του, νὰ μὴν ξαναμαλώσουν πιά...

Τί περίεργο ὅμως! ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν καὶ τὰ δύο δίδυμα ἄρχισαν τὴν οἰκονομία. Ὅσες δεκάρες ἔπαιρναν ἀπὸ τοὺς γονεῖς των, τὲς ἔρριχναν τὸ καθένα στὸν κουμπαρᾶ του. Ἡ Ἄννα τόσην μανίαν εἶχε νὰ γεμίσῃ τὸν δικό της, ὥστε οὔτε εἴδησιν ἐπῆρε ὅτι τὸ ἴδιο ἔκαμνε καὶ ἡ Ἕλλη· καὶ πάλιν ἡ Ἕλλη τόσον ἀφωσιωμένη ἦτο εἰς τὸ σχέδιόν της νὰ μαζεύῃ τὰ χρήματά της, ὥστε δὲν εἶχεν ἀντιληφθῆ ὅτι τὸ ἴδιον σχέδιον εἶχε βάλῃ εἰς ἐνέργειαν καὶ ἡ Ἄννα. Ἀλλὰ ὅπως ὅλα των τὰ πράγματα ἦσαν ὅμοια καὶ ἀπαράλλακτα, ἔτσι καὶ ἡ μητέρα των δὲν ἔδιδε μίαν δεκάραν τῆς Ἕλλης χωρὶς νὰ δώσῃ ἄλλην μίαν τῆς Ἄννας, οὔτε ὁ πατέρας των ἔδιδεν ἕνα εἰκοσάλεπτον τῆς Ἄννας, χωρὶς νὰ δώσῃ ἄλλο ἕνα καὶ τῆς Ἕλλης. Δι' αὐτό, ὅταν ἐπέρασαν πέντε ἢ ἓξ ἑβδομάδες, τὰ δίδυμα εὑρέθησαν νὰ ἔχουν ὅσα χρήματα τὸ ἕνα, τόσα καὶ τὸ ἄλλο...

Ἕνα πρωί, ἡ Ἕλλη ἦλθε εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μητέρας της, καὶ κάτι τῆς εἶπε κρυφὰ στὸ αὐτί. Σὲ λιγάκι, ἦλθε καὶ ἡ Ἄννα καὶ κάτι κρυφὰ τῆς εἶπε στὸ ἄλλο αὐτί.

Ἡ μητέρα ἐχαμογέλασε, κ' ἐσηκώθη νὰ φορέσῃ τὸ καπέλλο της διὰ νὰ πάῃ στὰ ἐμπορικά. Ἀλλὰ ἡ μητέρα ποτὲ δὲν ἐμαρτυροῦσε τὰ μυστικά, καὶ δι' αὐτὸ κανεὶς δὲν ἔμαθε διατί ἐχαμογέλασε..

Ἐπήγαινε νὰ ἔβγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι, ὅταν τὴν ἐπρόφθασε τρεχάτη ἔξω, στὴν ἐξώπορτα ἡ Ἕλλη.

— Μητέρα, τῆς εἶπε, ἐμετάνοιωσα· εἶδα στὸ ἀντικρυνὸ σπίτι, ποῦ κάθονται πρόσφυγες, ἕνα κοριτσάκι τῆς ἡλικίας μου μὲ κουρελιασμένα ροῦχα... Δὲν εἶνε καλλίτερα νὰ τοῦ πάρῃς μὲ τὰ χρήματα ποῦ σοῦ ἔδωσα μιὰ φορεσιὰ καινούρια;... Ἡ Ἄννα θὰ εὐχαριστηθῇ καλλίτερα, ἅμα μάθῃ πῶς ἐξ αἰτίας της ἔγινε μιὰ καλωσύνη...

— Ναί! εἶπεν ἡ μητέρα, κ' ἔφυγε γελαστή.

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐπερνοῦσε ἕνα ἀμαξάκι. Ἐφώναξεν ἡ μητέρα τὸν ἀμαξᾶ, ἀνέβη εἰς τὸ ἀμαξάκι, κ' ἔφυγε, χωρὶς ν' ἀκούσῃ τὴν θύραν ποῦ εἶχεν ἀνοίξῃ πάλιν, χωρὶς νὰ ἰδῇ τὴν Ἄνναν ποῦ ἐστέκετο εἰς τὸ κατῶφλι κ' ἐκύταζε μὲ ἀπορίαν εἰς τὸν δρόμον, διότι μόλις πρὸ ὀλίγων στιγμῶν εἶχε κλείσῃ ἡ θύρα, καὶ ὅμως ἡ μητέρα εἶχεν ἐξαφανισθῆ ἀμέσως.

Κάτι, φαίνεται, εἶχε τρέξῃ νὰ τῆς εἴπῃ καὶ ἡ Ἄννα, ἀλλὰ δὲν τὴν ἐπρόφθασε...

Ὅταν ἐπέστρεψεν ἡ μητέρα, ἕνα ξανθὸ καὶ γαλανὸ προσωπάκι, ἦλθε νὰ τὴν ἐρωτήσῃ κρυφά, ἀλλὰ μὲ κάποιον διστανγών.

—*Τὴν* ἔφερες, μητέρα;

Καὶ ἕνα ἄλλο, ἔκαμε τὴν ἰδίαν περίπου ἐρώτησιν, ἀλλὰ πιὸ θαρρετά:

— Τὰ ἔφερες, μητέρα;

— Ναί, ἦτο ἡ κοινὴ ἀπάντησις καὶ εἰς τὰς δύο ἐρωτήσεις.

Ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι ἦσαν βαλμένα δύο πακέτα, τὸ ἕνα μεγάλο καὶ τὸ ἄλλο μικρότερο. Ὅταν ἤνοιξαν τὸ μεγάλο πρῶτα καὶ εἶδαν τὸ περιεχόμενόν των, ἡ Ἄννα ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Ἕλλης ὅλη δάκρυα καὶ γέλια:

— Ἀχ! Ἕλλη μου,—ἐφώναξε,—κ' ἐγὼ τὸ εἶχα συλλογισθῆ μὰ δὲν ἐπρόφθασα τὴ μαμμὰ νὰ τῆς τὸ 'πῶ! Τί χαρά μου, ποῦ ἔγινες ἐσὺ *αἰτία* νὰ φορέσῃ ἐκεῖνο τὸ καϊμένο καινούρια ρουχαλάκια, καὶ θὰ ἔχῃς... καὶ τὴν κούκλα σου, ποὺ πρώτη ἐγὼ σοῦ τὴν ἐχάλασα!...

Ἦτον ἡ πρώτη φορά, ποῦ συνέβη ἐκ τύχης νὰ μὴν κάμουν ἡ Ἕλλη καὶ ἡ Ἄννα τὸ ἴδιον πρᾶγμα, νὰ μὴν ἔχουν τὸ ἴδιον πρᾶγμα. Πόση ὅμως ἦτο ἡ χαρά των, ὅταν ἔδωσαν, μαζὶ καὶ οἱ δύο, εἰς τὴν πτωχὴν προσφυγοπούλαν τὰ καινούρια ροῦχα! καὶ μὲ πόσην εὐχαρίστησιν ἔπαιζαν αἱ δύο τὴν μίαν καὶ μόνην Ἀραπίναν κούκλαν των! — τὴν ὁποίαν τὸν ἄλλον χρόνον ἔκλεισαν εἰς τὸ συρτάρι των, μαζὶ μὲ ἄλλα ἐνθύμια, διότι ἦσαν πια *μεγάλες*, καὶ δὲν εἶχαν καιρὸν νὰ χάνουν στὰ παιδιάστικα παιγνίδια...

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΑΝΔΡΕΙΚΕΛΛΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΩΣ προχθὲς εἶχα τὴν ἰδέαν ὅτι Παιδικὸν Θέατρον—δηλαδὴ θεατράκι διὰ παιδιά,—εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν ὑπάρχει. Ἀπὸ προχθὲς τὸ βράδυ ποῦ ἀνέβηκα εἰς τὴν Δεξαμενήν, εἶδα ὅτι ἡ ἰδέα μου ἦτο οἰκτρὰ πλάνη. Ἐκεῖ βρῆκα ἕνα θεατράκι, τὸ ἀκροατήριον τοῦ ὁποίου ἀπετελεῖτο σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ἀπὸ παιδιὰ καὶ τῶν δύο φύλων, πάσης ἡλικίας καὶ τάξεως, εἰς τὸ ὁποῖον μάλιστα ἐπλεονοψηφοῦσαν τὰ νήπια. Καὶ παρακολουθοῦσαν τὴν παράστασιν μὲ τόσην προσοχήν! Καὶ ἔκαμναν κάτι γέλια, μὰ κάτι φαιδρὰ καὶ τρανταχτὰ γέλια, ὥστε οἱ ὀλίγοι μεγάλοι, ποῦ παρευρίσκοντο ἐκεῖ, ἐγελοῦσαν καὶ μὲ τὰ παιδιά.

Τί ἔβλεπαν λοιπὸν ἐκεῖ ἐπάνω τὰ παιδιὰ καὶ ἦσαν τόσον εὐτυχισμένα; Τ'

ἀνδρείκελλα τοῦ Κονιτσιώτη, ἀγαπητοί μου! Ἕνα μικρούτσικον θεατράκι, ὀλίγον μεγαλήτερον ἀπὸ... παιχνίδι, τοῦ ὁποίου ὅλοι οἱ ἠθοποιοὶ εἶνε κοῦκλες. Τοὺς ξυλίνους αὐτοὺς ἠθοποιοὺς κινεῖ, κρυμμένος ἀπὸ μέσα, ἕνας ἄνθρωπος, —ὁ περίφημος Κονιτσιώτης — βοηθούμενος ἀπὸ τοὺς δύο ὑπηρέτας του, καὶ τοὺς κάμνει νὰ παίζουν μίαν κωμῳδίαν, τῆς ὁποίας τὰ λόγια προφέρει αὐτός. Διότι μόνον ποῦ δὲν ὁμιλοῦν τἀνδρείκελλά του. Ὅλα τὰ ἄλλα τὰ κάμνουν: Περιπατοῦν, κάθηνται, ξαπλώνονται, σηκώνονται, χορεύουν, τρέχουν, δέρνουν, πιάνουν καὶ...σκουπίζουν τὸν ἱδρῶτα των μὲ τὸ μανδήλι. Ἔχουν μίαν ζωὴν καταπληκτικήν. Καὶ καθὼς ὁμιλεῖ δι' αὐτοὺς ἀπὸ μέσα ὁ Κονιτσιώτης, νομίζεις πλέον ὅτι εἶνε ζωντανοὶ ἠθοποιοί, ζωντανότεροι κάποτε καὶ ἀπὸ τοὺς ἀληθινούς...

Ὁ κυριώτερος μεταξὺ αὐτῶν εἶνε ὁ Πασχάλης. Αὐτὸς εἶνε πάντοτε ὁ ἥρως κάθε κωμῳδίας καὶ ὁ ἀστὴρ τοῦ ξυλίνου θιάσου. Τί ἔξυπνος καὶ τί κωμικὸς ποῦ εἶνε! Τὸ ἕνα του μάτι εἶνε χαλασμένον, ἀλλὰ τὸ ἄλλο λάμπει διὰ τέσσαρα. Δὲν εἶδα ἀκόμη ἄνθρωπον πλέον ἀνοικτομάτην, ἀπὸ τὸν μονόφθαλμον αὐτὸν μυταρᾶν! Ὅλα τὰ βλέπει, καὶ ὅλα τὰ ξεύρει, καὶ ὅλα τὰ λέγει, μὲ τόσην εὐγλωττίαν, μὲ τόσην ἐξυπνάδαν, ποῦ νὰ τὸν ἀκοῦς καὶ νὰ μὴν τρῶς ψωμί. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ποῦ ἐπῆγα, ἔπαιζαν τὴν κωμῳδίαν «Τρεῖς γαμπροὶ καὶ μία νύφη». Τὴν εἴδατε ποτέ; Ἐγὼ τὴν εἶδα καὶ ἀπὸ ἠθοποιοὺς ζωντανούς, ἀλλὰ ποῦ τὰ γέλια ποῦ ἔκαμα μὲ τοὺς ξυλένιους! Καὶ αἰτία ἦτο ὁ Πασχάλης. Ἀδύνατον νὰ φαντασθῆτε τί ἔλεγε, τί ἔκαμνε καὶ ...πῶς ἔδερνε! Ποτέ μου εἰς τὸ θέατρον δὲν ἤκουσα ἐξυπνότερα πράγματα, φαιδρότερα, εὐθυμότερα. Καὶ ποτὲ δὲν ἐγέλασα τόσῳ μὲ τὴν καρδιά μου. Ὁ Πασχάλης τοῦ Κονιτσιώτη εἶνε ἀστειότερος, τελειότερος καὶ ἀπὸ τὸν Καραγκιόζην.

Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι ὑπάρχει καὶ Παιδικὸν Θέατρον εἰς τὰς Ἀθήνας. Τὸ μόνον του κακὸν εἶνε ὅτι παίζει εἰς τὴν Δεξαμενήν, ὅπου δὲν εἰμποροῦν νὰ πηγαίνουν παρὰ μόνον τὰ παιδιὰ τῆς γειτονιᾶς, καὶ ὅτι παίζει νύκτα. Τὰ παιδιὰ ποῦ πηγαίνουν, χάνουν τὰ καϊμένα τὸν ὕπνον των. Καὶ τὸ γέλιο τρέφει τὸ παιδί, ἀλλὰ ὁ ὕπνος, νομίζω, τὸ τρέφει περισσότερον. Δι' αὐτὸ δὲν εἶδα μὲ ὅλην μου τὴν εὐχαρίστησιν τὸ θέατρον τῶν ἀνδρεικέλλων γεμᾶτον ἀπὸ παιδιὰ καὶ ἀπὸ νήπια. Ἀλλὰ πάλιν, τὰ εἶδα ἐκεῖ μὲ πολὺ περισσοτέραν εὐχαρίστησιν, παρὰ μὲ ὅσην τὰ βλέπω συχνὰ εἰς ἄλλα θεάματα... Τοὐλάχιστον ὁ Πασχάλης εἶνε ἔξυπνος καὶ σεμνός. Εἰς πόσα ἄλλα θέατρα τὰ παιδιὰ δὲν δηλητηριάζονται μὲ κουταμάρες καὶ ἀνηθικότητες! Ὤ, βέβαια, ἀπὸ παντοῦ ἄλλοῦ, θὰ ἦτο προτιμώτερον νὰ πηγαίνουν εἰς τὴν Δεξαμενήν.

Ὅταν ἔφευγα ἀπὸ τὴν παράστασιν, καταγοητευμένος, ἐγνώρισα ἐκεῖ ἔξω καὶ τὴν μικρὰν κόρην τοῦ Κονιτσιώτη. Μοῦ τὴν ἐσύστησεν ὁ πατέρας της, ὅταν τὸν ἐπλησίασα διὰ νὰ τὸν συγχαρῶ. Ἕνας φίλος μας τότε τῆς εἶπε:

— Δὲν ζηλεύεις τὸν πατέρα σου ποῦ ἔχει τόσες κοῦκλες;

Τὸ κοριτσάκι ἐκοκκίνισεν, ἐγέλασε, ἀλλὰ δὲν ἀπήντησε τίποτε. Ὁ φίλος μας ἐξηκολούθησε:

— Τί ἀνάποδα πράγματα, ἀλήθεια! Τὸ κοριτσάκι τοῦ Κονιτσιώτη ἀπέξω, καὶ ὁ πατέρας του ἀπὸ μέσα νὰ παίζῃ κοῦκλες. Σᾶφίνει τουλάχιστο καμμιὰ φορὰ νὰ τὲς παίζῃς καὶ σύ;

Τὸ κοριτσάκι ἔνευσεν ὄχι. Νὰ ἡ ὥρα ποῦ θὰ τοῦ ἔδιδαν νὰ παίξῃ τὸν Πασχάλην, γιὰ νὰ τοῦ βγάλῃ καὶ τὸ ἄλλο του μάτι... Καὶ τότε;

— Κακὸς πατέρας! εἶπεν ὁ φίλος μας. Ἔ, τὴν Πρωτοχρονιὰ τουλάχιστον σοῦ χαρίζει καμμιὰ κούκλα καὶ σένα;

Τότε τὸ κοριτσάκι ὡμίλησε:

— Τὴν Πρωτοχρονιά, εἶπε, τοῦ ντύνω καὶ τοῦ χαρίζω μιὰ κούκλα ἐγώ!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΛΙΔΩΝ

Ο ΕΛΕΦΑΝΤΑΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΑΚΙ

Β'.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸ πρωί, ξυπνᾷ ὁ ἐλεφάνταρος,—καὶ τί νὰ ἴδῃ; Εἶδε πῶς ἦτανε τόσος δὰ μικρούλης, σὰν ποντικάκι.

Ξυπνᾷ καὶ τὸ ποντικάκι, καὶ βλέπει πῶς ἦτανε ἕνας ποντίκαρος ἴσα μ' ἐκεῖ ἐπάνω, ὅσος ἦτανε ἀπὸ βραδὺς ὁ φίλος του ὁ ἐλέφας. Εἴχανε γίνῃ πιά, ὁ ἐλεφάνταρος ἐλεφαντάκι, καὶ τὸ ποντικάκι ποντικάραρος.

Ἄρχισαν τότε νὰ χοροπηδοῦν ἀπὸ τὴν χαρά των. Τὸ ἐλεφαντάκι ἐχόρευε κ' ἐστρηφογύριζε σὰ σβοῦρα, ἐνθουσιασμένο ποῦ ἔβλεπε πῶς ἦτανε τόσο ἐλαφρό· καὶ ὁ ποντίκαρος ἔκανε κάπως μετρημένα βήματα χοροῦ, γιατὶ δὲν ἦτανε διόλου συνηθισμένος οὔτε μὲ τὸ βάρος του οὔτε μὲ τὸ φάρδος του.

Μερικὲς ἡμέρες ἐπέρασαν, καὶ ἡ εὐτυχία των δὲν εἶχε οὔτε ἕνα συννεφάκι λύπης. Τὸ ἐλεφαντάκι ἐστεκότανε κ' ἐχάζευε ἐμπρὸς στοὺς μενεξέδες καὶ τὰ ἄλλα λουλουδάκια, παῦ, προτήτερα, ἀπὸ τὸ ὕψος του, οὔτε τὰ ἔβλεπε κἄν· κ' ἐθύμωνε κ' ἐσκύλιαζε, ἅμα ἔβλεπε τὸν ποντίκαρο νὰ τὰ τσαλαπατᾷ ἀλύπητα μὲ τὲς ποδάρες του.

Κ' ἐπειδὴ ἤτανε φυσικὰ περίεργο τὸ ἐλεφαντάκι, ἐτρύπωνε κ' ἐψαχούλευε παντοῦ. Ἐπήγαινε κ' ἐκύτταζε, σὰν ἀδιάκριτο κακόπαιδο, μέσα στὲς φωλιὲς τῶν θηρίων, καί, κρυμμένο πίσω ἀπὸ κανένα ἀγκαθάκι, ἐκρυφάκουε τὴν κουβέντα ποῦ ἔκαναν ὁ κύριος Τίγρις μὲ τοὺς ἀδελφούς του.

Μιὰ μέρα, ποῦ ἔτρωγε χορταράκι κοντὰ σὲ μιὰ λιμνούλα, εἶδε κάτι τι καὶ τὸ ἔπιασε τρομάρα. Ἤτανε ἡ ὥρα, ποῦ, ἄλλες φορές, σὰν ἤτανε μεγάλος, ἐρχότανε κ' ἐχόρταινε γλυκὸ καὶ δροσερὸ νερό, μαζὶ μὲ τοὺς συντρόφους του, 'ς αὐτὴ τὴν ἴδια τὴν λιμνούλα.

Νά τους καὶ τώρα! Οἱ μεγάλοι ἐλέφαντες, χαρούμενοι καὶ γελαστοί, μὲ κάτι χάχανα ποῦ ἐβροντοῦσαν σὰν κανόνια, ἐπέρασαν τρεχάτοι ἀπὸ τὸ δάσος, καὶ σὲ λιγάκι φανήκανε στὴν ἄκρα τῆς λιμνούλας. Ἔξαφνα ὅμως, ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ χαμόκλαδα ποῦ ἦσαν γύρω, ἐπεταχθήκανε στρατὸς ὁλάκαιρος οἱ κυνηγοί, φορτωμένοι μὲ μακρυὰ σχοινιά...

(Ἕπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΡΘΑΑ

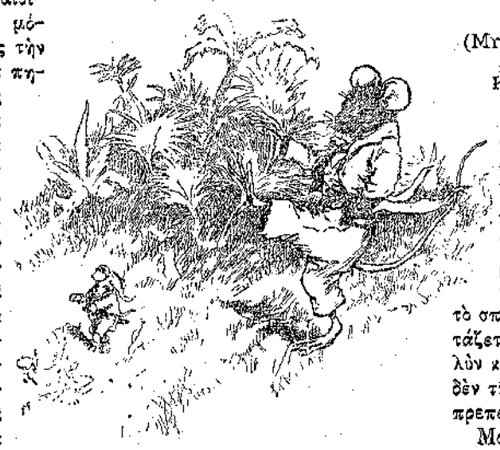

«Ἄρχισαν νὰ χοροπηδοῦν...» (Σ. 308, στ. β'.)

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ÉMILE PECH)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'. (Τέλος)

Ἡ ἄμοιρη Ἀνδρέα! εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ ἐννοῇ ὅτι τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ κάμνῃ ὅ,τι ἤθελεν, ὅτι τὸ μάθημα ἦτο πολὺ πικρόν. Τὴν νύκτα, τὴν κατηραμένην ἐκείνην νύκτα, ὅταν, παρασυρομένη ἀπὸ τὸν ἐγωϊσμόν της καὶ τὴν ἀλαζονείαν της, εἶχε φύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ πατέρα της, ἐνόμιζεν, ἐφαντάζετο ὅτι τὸ ἄφινε κ' ἔφευγε διὰ πολὺν καιρόν· καὶ ἰδοὺ τώρα, εὕρισκεν ὅτι δὲν τῆς ἤνοιγαν τὴν θύραν του ὅσον ἔπρεπε γρήγορα.

Μολαταῦτα κάποια παρηγορία τῆς ἐδόθη εἰς τὴν λύπην της. Ἔλαβε τὴν γνώμην τοῦ συζύγου της ἡ κυρία Δεβουσύ, καὶ ὡδήγησε τὴν Ἀνδρέαν εἰς τὴν πόλιν Τούρ. Ἐκεῖ, εἰς τὸ διάλειμμα τῆς ἀλλαγῆς τοῦ τραίνου, θὰ ἦτο εὔκολον νὰ ἴδῃ τὸν πατέρα της καὶ νὰ τὸν φιλήσῃ, πρὶν αὐτὸς ἐκκινήσῃ διὰ τὰς ἀκτὰς τῆς Μεσογείου, ὅπου ὁ ἰατρός του, ὁ κ. Βερίτ, εἶχε κρίνῃ καλὸν νὰ τὸν στείλῃ νὰ περάσῃ τὸν χειμῶνά του.

Ἡ συνάντησις τοῦ πατέρα μὲ τὴν κόρην του δὲν ἐκράτησε πολλὴν ὥραν, ἦτο δὲ καὶ διὰ τοὺς δύο ἀφορμὴ λύπης καὶ πόνου. Ἡ Ἀνδρέα ἐτρόμαξε μὲ τὴν καταστροφὴν ποῦ εἶχε φέρῃ ἡ ἀσθένεια εἰς τὸν πατέρα της· τὸν εἶχε κάμῃ νὰ γηράσῃ, ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν, κατὰ δέκα ἔτη,—τόσον εἶχαν βαθουλώσῃ αἱ ρυτίδες τοῦ προσώπου του, τόσον τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημά του εἶχε κυρτωθῇ, εἶχε σκύψῃ πρὸς τὴν γῆν. Καὶ ὅλα αὐτὰ ἀπὸ σφάλμα δικό της, τὸ ὡμολογοῦσε μόνη της, μὲ τὴν ψυχὴν κατεσπαραγμένην ἀπὸ τὰς τύψεις...

—Ὦ! πατέρα μου, πατέρα μου! ἔλεγε μὲ λυγμοὺς καὶ δάκρυα,— θὰ μὲ συγχωρήσετε ποτέ;

— Νὰ σὲ συγχωρήσω, χρυσῆ μου κόρη! τῆς ἀπαντοῦσεν ἐκεῖνος, ἐνῷ τὴν ἔσφιγγε μὲ παραφορὰν εἰς τὰς ἀγκάλας του· ναί, ναί, μ' ὅλην τὴν φρικτὴν ἀγωνίαν ποῦ μ' ἔκαμες νὰ ὑποφέρω, σὲ συγχωρῶ μὲ ὅλην μου τὴν καρδίαν.

— Τότε, γιατὶ δὲν μὲ παίρνετε μαζί σας; Θὰ εἶμαι τόσο φρόνιμη, τόσο λογική!

Ὁ κ. Δεβουσὺ τῆς ἔδωσε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἕως τότε τὴν εἶχε χαϊδέψῃ, φοβερὰ παραχαϊδέψῃ, καὶ ὅτι ἄν, ὅσον ἦτο ἀκόμη μικρή, δὲν ἐμάνθανε νὰ καθυποτάσσῃ τὰ πάθη της καὶ νὰ συμμορφώνεται μὲ τὰς περιστάσεις, ἀργότερα θὰ ἦτο ἐκτεθειμένη ἐκ παντὸς εἴδους στενοχωρίας, λύπας καὶ δεινοπαθήματα. Ὑπέφερε καὶ αὐτός, διότι δὲν τὴν ἔπαιρνε μαζί του, ἀλλὰ ἐξ μῆνες γρήγορα περνοῦν, καὶ ἅμα ἤρχετο ἡ ἄνοιξις, θὰ ἐπέστρεφαν μαζὶ εἰς τὴν Λεπτοκαρυάν.

— Ἐξ μῆνες, εἶνε παραπολύ! ἀνέκραξεν ἡ Ἀνδρέα ἀπηλπισμένη. Πατέρα, σᾶς παρακαλῶ, μὴ μ' ἀφίσετε ποτέ, σᾶς ὁρκίζομαι, δὲ θἄχετε πιὰ παράπονα γιὰ μένα!

Ὁ κ. Δεβουσὺ ἐφάνη διστάζων· μάχη σφοδρὰ συνεκροτεῖτο μεταξὺ τῆς καρδίας του, ἡ ὁποία τῷ ἔλεγε νὰ μὴ χωρισθῇ ἀπὸ τὸ ἀγαπημένο του παιδί, καὶ τοῦ λογικοῦ του, τὸ ὁποῖον τὸν ἐσυμβούλευε νὰ δείξῃ εὐστάθειαν εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν, καὶ νὰ μὴν κλίνῃ τὸν αὐχένα, ὅπως ἔκαμνε πάντοτε, ἐνώπιον τῆς θελήσεως τῆς κόρης του. Ἡ ἐσωτερικὴ αὐτὴ πάλη ἐζωγραφίζετο εἰς τὸ πρόσωπόν του, τὸ ὁποῖον συνεσπᾶτο ἀπὸ τὴν λύπην του. Ἡ Ἀνδρέα τὸ ἀντελήφθη. Ἠθέλησε νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπὸ αὐτὴν τὴν κατάστασιν τοῦ πατέρα της, καὶ ἐπέμεινε περισσότερον· ἀλλ' ἀκριβῶς ἡ ἀδυναμία του αὐτὴ ἔκαμε τὸν κ. Δεβουσὺ νὰ τηρήσῃ τὴν ἀπόφασίν του· δὲν ἐτόλμησε νὰ τὴν πάρῃ μαζί του, ἀπὸ τὸν φόβον μήπως τοῦ λείψῃ ἡ ἀπαιτουμένη δύναμις διὰ νὰ περιορίσῃ τὰς παρεκτροπὰς τοῦ χαρακτῆρος ἢ τῆς συμπεριφορᾶς της, εἰς τὰς ὁποίας, μ' ὅλας τὰς ὑποσχέσεις της, ἦτο ἀκόμη κίνδυνος νὰ ὑποπέσῃ ἡ Ἀνδρέα.

Ἀνεχώρησε λοιπὸν μόνος του διὰ τὸ Μαντών, καὶ ἡ Ἀνδρέα ἔμεινε μαζὶ μὲ τοὺς ἐξαδέλφους της, — τὸν ἐξάδελφον Ἰουλιανὸν καὶ τὴν ἐξαδέλφην Μαρίαν, ὅπως τὴν ἐσυνήθισαν νὰ τοὺς φωνάζῃ οἱ γονεῖς τοῦ Ἄνδῃ.

«Ἡ συνάντησις τοῦ πατέρα μὲ τὴν κόρην...» (Σελ. 309, στ. α'.)

Κατ' ἀρχάς, μ' ἔλας τὰς φροντίδας των διὰ νὰ τὴν κάμουν νὰ λησμονήσῃ αὐτὴν τὴν ἀπογοήτευσιν, ἡ Ἀνδρέα δὲν ἤθελε νὰ παραδεχθῇ ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ ζήσῃ ποτὲ εὐτυχὴς μακρὰν τοῦ πατρός της.

Καί, αἰσθανομένη ἓν εἶδος πικρᾶς ἡδονῆς ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἔμμονον ἰδέαν, ἐφαίνετο συγκεντρωμένη εἰς τὸν ἑαυτόν της, ἀναίσθητος εἰς τὰς διασκεδάσεις καὶ τὰς ψυχαγωγίας, τὰς ὁποίας ἡ νέα της οἰκογένεια ἐφαντάζετο καὶ διωργάνωνε πρὸς χάριν της.

Βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ὅμως καὶ μ' ὅλην της τὴν προαποφασισμένην λύπην καὶ μελαγχολίαν, ἡ εἰκὼν τοῦ ἀπόντος ὠχρίασεν εἰς τὴν ἀνάμνησίν της· ἡ πρόσκαιρος ἐγκατάλειψίς της τῆς ἐφανῇ ὀλιγώτερον ὀδυνηρὰ καὶ ἡ γαλήνη ἐπανῆλθεν εἰς τὴν καρδίαν της. Ὅλα τὰ ἐξαδελφάκια της τὴν ἀγαποῦσαν καὶ τῆς ἐφέροντο σὰν νὰ ἦτο ἀδελφή των, ἡ ὁποία, μετὰ μακρὸν χωρισμόν, ἔξαφνα ἐπέστρεψε στὸ σπίτι. Ἀλλὰ ἀπ' ὅλους τὴν περισσοτέραν στοργὴν δι' αὐτὴν εἶχεν ὁ Ἄνδης, πρὸς τὸν ὁποῖον καὶ αὐτὴ ἠσθάνετο ἓν εἶδος ἕλξεως, ἀνάμικτον μὲ θαυμασμὸν κ' εὐγνωμοσύνην διὰ τὴν γενναιοφροσύνην μὲ τὴν ὁποίαν εἶχε λησμονήσῃ τὰ πρὸς αὐτὸν ἄδικά της.

— Μ' ἐσυγχώρησες πραγματικῶς; — τὸν ἠρώτησεν ἕνα βράδυ, κατὰ τὸ ὁποῖον, εἰς τὸ μικρὸ σαλονάκι τοῦ ἰσογείου, ἔπαιζαν μαζὶ ἕνα κομμάτι τοῦ *πιάνου ἀκάτρ-μαίν*.

— Τί νὰ σοῦ συγχωρήσω; — ἀπήντησεν ὁ ἔφηβος, ἐξακολουθῶν νὰ περιφέρῃ ἀκόμη τὰ χέρια του εἰς τὰ λευκὰ ἐλεφάντινα πλῆκτρα.

— Ἤμουν τόσο κακή, τόσον ἀπαίσια κακὴ γιὰ σένα!

—Μοῦ κάνεις τὴν χάριν, νὰ μὴ λέμε πιὰ τίποτε γιὰ τὰ περασμένα; Μὲ στενοχωρεῖ πολὺ αὐτὴ ἡ ὁμιλία.

— Εἶσαι καλός, μικρέ μου Ἄνδη, εἶσαι καλὸς καὶ σ' ἀγαπῶ πολύ.

—Κ' ἐγὼ ἐπίσης, ἐξαδέλφη μου... ἀφοῦ λοιπὸν τὰ αἰσθήματά μας εἶνε σύμφωνα, κύτταξε νὰ συμφωνήσουν καὶ τὰ χέρια μας· διότι παρατηρῶ ὅτι παίζομε ἐναντίον παντὸς κανόνος καὶ λογικῆς.

Δὲν ἔχομεν τὴν ἀξίωσιν νὰ διαβεβαιώσωμεν τὸν ἀναγνώστην ὅτι ἤρκεσαν εἰς τὴν δεσποινίδα Δεβουσὺ ὀλίγαι μόνον ἡμέραι διὰ ν' ἀποβάλῃ ἐντελῶς τὰ ἐλαττώματά της καὶ νὰ φθάσῃ μὲ τὸ πρῶτον εἰς τὴν τελειότητα· ἡ ἀλήθεια μᾶς ἀναγκάζει μάλιστα νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι δὲν ἔφθασε ποτέ, — καθὼς δὲν κατορθώνει φυσικὰ κανὲν ἀπὸ τὰ μέλη τῆς μεγάλης ἀνθρωπίνης οἰκογενείας, ὅσον καὶ ἂν εἶνε τέλειον καὶ ἐνάρετον, ὅσον πλουσίως καὶ ἂν εἶνε προικισμένον μὲ τὰ προτερήματα ἐκεῖνα τῆς καρδίας καὶ τῆς ψυχῆς, τὰ ὁποῖα ἐπιβάλλουν τὸν σεβασμὸν καὶ προκαλοῦν τὴν συμπάθειαν. Ἀλλὰ τὰ δύο μεγαλήτερα λάθη της, ὁ ἐγωϊσμὸς καὶ ἡ ὑπερηφάνεια, πολὺ ἐξησθένησαν, μὲ τὸν καιρόν. Καί, μολονότι πάντοτε ἔμεινε λιγάκι αὐταρχικὴ καὶ ἀγαποῦσε νὰ κάμνῃ ὅ,τι τῆς ἐκάπνιζε, ἔμαθεν ὅμως νὰ ὑποχωρῇ, νὰ συμμορφώνεται μὲ τὰς περιστάσεις, ὅταν ἡ

θέλησίς της προσέκρουεν εἰς τὴν ἀντίθετον θέλησιν τῶν ἀνθρώπων, ποῦ εἶχαν ἐξουσίαν καὶ χρέος νὰ τὴν καθοδηγοῦν εἰς τὴν ζωήν της καὶ νὰ τὴν προστατεύουν ἐναντίον τῶν ἰδίων της ἀδυναμιῶν..

Ἦτο ἁγία οἰκογένεια ἐκείνη, εἰς τοὺς κόλπους τῆς ὁποίας εἶχεν εὕρῃ ὑποδοχὴν ἡ Ἀνδρέα.

Ἔβλεπε πόσον φιλοστόργους φροντίδας ἐλάμβαναν δι' αὐτὴν ὁ κ. καὶ ἡ κυρία Δεδουσύ, ἔβλεπε πόσον εἰλικρινῶς καὶ ἀφελῶς τὴν ἀγαποῦσαν τὰ παιδιά των, καὶ ᾐσθάνετο πόσον ἄδικοι καὶ γελοῖαι ἦσαν αἱ προκαταλήψεις της τὴν ἐποχὴν ποῦ, μὲ τὴν περιφρονητικὴν ὑπεροψίαν της, ἐφαντάζετο τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα τοῦ Ἄνδη ὅτι ἦσαν ἄνθρωποι κοινοί, ταπεινοὶ καὶ πρόστυχοι, ἀνάξιοι νὰ συμπαρακαθήσουν μὲ πρόσωπα τῆς ἰδικῆς της τάξεως καὶ περιωπῆς. Ἐγνώριζε τώρα αὐτὸ ποῦ, ἀπὸ μετριοφροσύνην ἢ καὶ ἀπὸ πονηρίαν, δὲν ἠθέλησεν ὁ Ἄνδης νὰ τῆς εἰπῇ: ἐγνώριζεν ὅτι ὁ ἰατρὸς Δεδουσὺ ἦτο ἕνας ἀπὸ τοὺς περιφανεστέρους ἰατροὺς τῆς περιοχῆς ἐκείνης, εἰδικὸς εἰς ἕνα κλάδον τῆς ἐπιστήμης του, τὴν ὁποίαν ἐξῆσκει μὲ πρωτοφανῆ ἀφιλοκέρδειαν, ἐφάμιλλον μόνον πρὸς τὴν ἐπιστημονικήν του ἱκανότητα καὶ ὑπεροχήν. Καὶ ἔβλεπε τώρα ἡ Ἀνδρέα ὅτι τὸ νὰ ἀφιερωθῇ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν ἀνακούφισιν τῶν ὁμοίων του, ν' ἀγωνίζεται ἐναντίον τῶν ἀσθενειῶν ποῦ βασανίζουν τὴν ἀνθρωπότητα, εἶνε ἀποστολὴ τοὐλάχιστον τόσον εὐγενής, ὅσον καὶ ἡ τοῦ τραπεζίτου, ὅστις αὐξάνει τὴν περιουσίαν του μὲ τὴν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον φρόνιμον καὶ ὀρθὴν διαχείρισιν τῶν ξένων χρημάτων. Ἐθαύμαζε μάλιστα τώρα κ' ἐσέβετο τὸν ἰατρὸν Δεδουσύ, ὅσον καὶ τὸν ἀγαποῦσε, καὶ ἀποροῦσε πῶς ὁ Ἄνδης δὲν εἶχε καμμίαν διάθεσιν νὰ βαδίσῃ ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ πατρός του καὶ ν' ἀσπασθῇ τὸ στάδιον τοῦ ἰατροῦ, ὅπου — ἔλεγεν ἡ Ἀνδρέα — δὲν ἠμποροῦσε παρὰ νὰ διακριθῇ καὶ νὰ δοξασθῇ μίαν ἡμέραν.

Ἀλλ' αἱ συνομιλίαι τοῦ Ἄνδη μὲ τὸν θεῖον τοῦ πατέρα του ἔκαμαν τὸν φίλον μας νὰ εὑρεθῇ ἐνώπιον ἄλλου μέλλοντος. Ἔμελλεν, ἅμα ἔφθανεν εἰς τὴν πρέπουσαν ἡλικίαν, νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν τοῦ θείου του εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ τραπεζικοῦ οἴκου Δεδουσύ, Βινιὼν καὶ Σας, τοῦ ὁποίου ἡ πίστις καὶ ἡ ὑπόληψις ἦσαν στερεὰ θεμελιωμέναι. Καὶ ὁ ἰατρὸς ἦτο ἐνθουσιασμένος μὲ αὐτὴν τὴν λύσιν, ἡ ὁποία ἐξησφάλιζεν, ὅσον καὶ αἱ ἰατρικαὶ σπουδαί, τὸ μέλλον τοῦ υἱοῦ του.

Ὅταν, κατὰ τὸ τέλος τῶν διακοπῶν, ἡ Ἀνδρέα ἐπῆγε μαζὶ μὲ τοὺς ἐξαδέλφους της εἰς τὴν πόλιν Νιόρ, ὅπου ἔμεναν τὸν χειμῶνα, εἶχε τόσον ἀφομοιωθῇ μὲ τὴν νέαν της ζωήν, ὥστε τῆς ἐφαίνετο ἀδύνατον νὰ τὴν ἀλλάξῃ χωρὶς πόνον καὶ σπαραγμὸν καρδίας. Ἡ κυρία Δεδουσὺ εἶχε κατορθώσῃ νὰ καταστήσῃ ἠπιώτερον καὶ γλυκὺν τὸ παράφορον καὶ ἀναρχικὸν χαρακτῆρα τῆς Ἀνδρέας καὶ νὰ τὴν κάμῃ ἐντελῶς διαφορετικὴν ἀπὸ ὅ,τι ἦτο πρίν· τὴν ἔμαθε νὰ εἶνε ἁπλῆ, μετριόφρων, ἐπιεικὴς πρὸς τὰ σφάλματα τῶν ἄλλων, καταδεκτικὴ πρὸς τὸν πτωχόκοσμον. Ἀπὸ τότε ἡ Ἀνδρέα δὲν ἐπερνοῦσε πλέον ἐμπρὸς ἀπὸ ἐπαίτην οὔτε ἐμπρὸς ἀπὸ καμμιὰ ζητιανοπούλα, χωρὶς νὰ σταματήσῃ καὶ νὰ τοὺς δώσῃ ἐλεημοσύνην μὲ τὰ χέρια της,—αὐτὸ δὲ μὲ μίαν προθυμίαν καὶ ἔκφρασιν συμπαθείας, ὥστε ἐδιπλασιάζετο ἡ ἀξία τῆς ἐλεημοσύνης της. Ἡ εὐσπλαγχνία της καὶ ὁ πόθος τῆς ἐπανορθώσεως τῶν περασμένων σφαλμάτων της θὰ τὴν ἔκαμναν μάλιστα νὰ ὑπερβῇ τὰ ὅρια, ἂν μίαν ἡμέραν δὲν ἔβλεπε νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὴν ταβέρναν, μεθυσμένος καὶ τρεκλίζων, ἕνας γέρος μὲ πειναλέαν ὄψιν, ὁ ὁποῖος, πρὸ μιᾶς ὥρας, τῆς εἶχε ζητήσῃ λίγο ψωμάκι καὶ εἰς τὸν ὁποῖον αὐτὴ εἶχε δώσῃ ἕνα μισόφραγκο.

Ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἠννόησεν ἡ Ἀνδρέα ὅτι ἡ ἐλεημοσύνη, ὅταν γίνεται χωρὶς κρίσιν καὶ προσοχήν, εἶνε σὰν νὰ μὴ γίνεται διόλου· καὶ ἐρρόντιζεν ἔκτοτε νὰ μὴ δίδῃ παρὰ ὅπου ἔπρεπε....

Ὁ κ. Δεδουσύ, τοῦ ὁποίου ἡ ὑγεία εἶχεν ἐντελῶς ἀποκατασταθῇ, ἐπανῆλθεν ἀπὸ τὸ Μαντὼν τὴν ἐπομένην ἄνοιξιν. Ἀφοῦ ἔμεινεν ὀλίγας ἡμέρας μὲ τοὺς μικρανεψιούς του, ἐπῆρε τὴν κόρην του κ' ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Λεπτοκαρυάν. Ὅση δὲ καὶ ἂν ἦτο πρὶν ἡ τυφλὴ φιλοστοργία του πρὸς τὴν παλαιὰν Ἀνδρέαν, τώρα ἀγαποῦσεν ἀκόμη περισσότερον καὶ καλλίτερα τὴν νέαν του Ἀνδρέαν, ἡ ὁποία εἶχε πεισθῇ πλέον ὅτι ὁ ἐγωϊσμὸς καὶ ἡ ἀλαζονεία εἶνε πολὺ κακὰ ἐλαττώματα καὶ ὅτι τὸ νὰ κάμνῃ κανεὶς τὸ κακὸν δὲν εἶνε τὸ πρέπον καὶ ἀληθινὸν μέσον διὰ νὰ ζῇ εὐτυχής. . .

ΔΥΟ ΛΕΞΕΙΣ ΑΝΤΙ ΕΠΙΛΟΓΟΥ

Μετὰ ὀκτὼ ἔτη ἀπέθανε ὁ γέρων θεῖός του, καὶ τότε ὁ Ἄνδης ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τοῦ μεγάλου τραπεζικοῦ οἴκου Δεδουσύ, Βινιὼν καὶ Σας, τοῦ ὁποίου αἱ ἐργασίαι ὁλονὲν προοδεύουν.

Ὅταν ἡ Ἀνδρέα ἔχασε τὸν φυσικόν της προστάτην, ἔσπευσε νὰ παρακαλέσῃ τὸν ἰατρὸν Δεδουσὺ καὶ τὴν οἰκογένειάν του νὰ ἔλθουν καὶ νὰ ἐγκατασταθοῦν εἰς τὸν πύργον τῆς Λεπτοκαρυᾶς, ποῦ ἦτο παραπολὺ μεγάλος,—ἔλεγε,—δι' αὐτὴν καὶ μόνην, καί, μὲ τὰ πολυάριθμα ἐξαρτήματά του, ἤθελε, διὰ νὰ διοικηθῇ, πολλὴν δραστηριότατα, ἐπιμέλειαν καὶ φροντίδας, ἔργον ἀδύνατον διὰ μόνας τὰς δυνάμεις της.

Ὁ ἰατρὸς συγκατένευσεν, ἀλλὰ ὑπὸ ἕνα ὅρον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐγνώριζεν ὅτ' θὰ ἐπραγματοποιοῦντο οἱ πόθοι τῆς νεαρᾶς πυργοδεσποίνης, καὶ τὸν ὁποῖον ἡ Ἀνδρέα ἐξετέλεσε τρεῖς μῆνας ἀργότερα, ὅταν ἔγινεν ἡ διὰ βίου σύντροφος τοῦ Ἄνδη.

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΤΕΛΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ Κ. ΔΑΝΑΣΗ

ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς*]

Τυχοῦσα Ἀθρόου Βραβείου

[Ἴδε Διάπλασιν ἐ. ἔ. σελ. 239.]

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Πέφτουν καὶ δὲν κτυποῦν.

Πέφτουν τὰ μικρὰ παιδάκια, πέφτουν οἱ μεθυσμένοι—καὶ τίποτε δὲν παθαίνουν· σπανίως πονοῦν ἀπὸ τὸ πέσιμο, καὶ σχεδὸν ποτὲ δὲν σπάζουν τὰ κόκκαλά των. Πέφτουν καὶ οἱ μεγάλοι, ποῦ ἔχουν σωστὰ τὰ λογικά των καὶ σχεδὸν πάντοτε θὰ κτυπήσουν, καὶ πολὺ συχνὰ σπάζουν κανένα κόκκαλο... Διατί; Ὁ λόγος εἶνε ἁπλούστατος· ὅταν ὁ ἄνθρωπος πέφτῃ, δὲν σπάζουν τὰ κόκκαλά του κυρίως ἀπὸ τὸν δυνατὸν κτύπον, ἀλλὰ μᾶλλον ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν ἔντασιν τῶν τενόντων. Τὸ παιδὶ ἢ ὁ μεθυσμένος, ὅταν γλυστρίσῃ ἢ σκοντάψῃ, δὲν καταβάλλει συνήθως μεγάλην προσπάθειαν διὰ ν' ἀνακτήσῃ τὴν ἰσορροπίαν του, σωριάζεται κάτω χωρὶς ἀντίστασιν. Ὁ μεγάλος ὅμως προσπαθεῖ, μὲ κάθε εἴδους στρηφογυρίσματα τῶν μελῶν του νὰ μὴν πέσῃ, τανύει δὲ οὕτω τόσον πολὺ τοὺς τένοντας καὶ τοὺς μυῶνάς του, ὥστε τὰ κόκκαλά του, ἂν τύχῃ καὶ κτυπήσουν κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ὑπερβολικῆς ἐκείνης ἐντάσεως, σπάζουν εὐκολώτατα.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 98ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προκηρυχθέντος τὴν 5 Αὐγούστου 1906 πρὸς εὕρεσιν τῶν λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις Αὐγούστου, Σεπτεμβρίου, Ὀκτωβρίου καὶ Νοεμβρίου π.ε. δημοσιευθεισῶν 176 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πόσας ὀρθὰς λύσεις ἀπέστειλεν ἕκαστος ἐμπροθέσμως· ὁ δὲ ἐντὸς τῆς παρενθέσεως ἀριθμός, ὁ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ε, δηλοῖ τὸ ποσὸν τῶν ἀπονεμομένων ἑκάστῳ Ἐβσήμων.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ *(16 ἐτῶν καὶ ἄνω)*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Ἀρχοντοπούλα τῶν Λευκῶν Ὀρέων***, 124 [7Ε]. (*Ὁ Ὕμνος τῆς Ἐλευθερίας*, μὲ λύσεις 124 [7Ε] ἐκτὸς διαγωνισμοῦ, ὡς τυχὸν Α' Βραβείου εἰς τὸν 87ον.)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Κίτρινο Ντόμινο*, 123 [6Ε].—*Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος*, 114 [6Ε].—(Τὸ *Γλυκὸ Φιλάκι*, 121 [6Ε] καὶ ὁ *Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης*, 120 [6Ε], ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχόντες ὁ μὲν Β' ὁ δὲ Α' Βραβείου εἰς τὸν 89ον.)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Βωμὸς τῆς Ἐλευθερίας*, 110 [6Ε] —*Φλογέρα τοῦ Βοσκοῦ*, 103 [5Ε].—*Λεσβιακὸν Ἄνθος*, 94 [5Ε].—Ἡ *Σημαία τῆς Ἐπαναστάσεως*, μὲ λύσεις 111 [6Ε], ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχοῦσα Β' Βραβείου εἰς τὸν 96ον.)

ΕΠΑΙΝΟΣ: *Κάτοε-Βρόστο*, 80 [4Ε].—*Ἀμίμητος Γελωτοποιός*, 71 [3Ε].—*Αὔρα τοῦ Βερμίου*, 61 [3Ε].—*Ταπεινὸ Γιασεμί*, 58 [3Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Νυκτερινὴ Δρόσος*, 32 [Ε].—*Ταχυδρόμος τῆς Εἰρήνης*, 22 [Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ *(12—15 ἐτῶν)*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Δικηγόρος τῶν Συνδρομητῶν***, 167 [9Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Φαληρικὸς Φλοῖσβος*, 114 [6Ε].—*Λάτρις τοῦ Ὠραίου*, 88 [4Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἐλπὶς τοῦ Μέλλοντος*, 82 [4Ε].—*Κυρία Σκαρφαλόστρα*, 79 [4Ε].—*Χονδροκέφαλος*, 76 [4Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: *Δροσόλουστον Λυκαυγές*, 49 [2Ε].—*Μιμόζα*, 49 [2Ε].—*Γυμνάσιον Μυτιλήνης*, 41 [2Ε].—*Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας*, 38 [Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Μακεδονικὴ Ἐλπίς*, 27 [Ε].—*Πολυθέλγητρος Νεότης*, 22 [Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ *(11 ἐτῶν καὶ κάτω)*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Ἐξέδρα τοῦ Φαλήρου***, 166 [9Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Χρυσοπόρφυρος Αἴγλη*, 129 [7Ε]. *Φλοῖσβος τῆς Θαλάσσης*, 119 [6Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἐθνικὴ Σημαία*, 113 [6Ε]. —*Βίκτωρ Οὐγγώ*, 103 [5Ε].—*Σανθὸ Διαβολάκι*, 65 [3Ε].— *Ο Λευκοκύματος Αἰγιαλός*, μὲ λύσεις 81 [4Ε], ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχὼν Β' Βραβείου εἰς τὸν 91ον].

ΕΠΑΙΝΟΣ: *Κυματοθραύστης τοῦ Εὐξείνου*, 36 [Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Βασιλεὺς τῆς Ἐρήμου*, 23 [Ε].

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ ὀρθὰς λύσεις, ἀναμιξ ἐκ τῶν τριῶν τάξεων, καὶ οἱ ἑξῆς: *Ἀοιδὸς τῆς Φλωρεντίας*, 17.—*Γέρω-Δήμος*, 8.—*Ἑλληνικὸς Παιάν*, 7.—*Ζήτω ἡ Ἕνωσις*, 3.—*Ἴον τὸ Εὔοσμον*, 3.—*Κροκόπελλος Ἠώς*, 5.—*Νεραϊδολούλουδο*, 3.—*Παλμὸς Μακεδονικῆς Καρδίας*, 7.—*Ρομφαία τοῦ Λόγου*, 6.—*Σαρωνίς*, 16.—*Χιονισμένη Περιστερά*, 3.—*Ψάλης τῶν Ἡρώων*, 11.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Ὁ Νῖκος εἶν' αὐτός, Τοτό;
...Ἄ ὄχι ὁ Παναγιώτης!
Κύτταξε ὅμως, κύτταξε
Ὁποία ὁμοιότης!
—Ναί, εἶναι ἀπαράλλακτοι,
Ἀλλὰ νομίζω ὅτι
Ὁ Νῖκος εἶνε πιὸ ὅμοιος
Ἀπὸ τὸν Παναγιώτη!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀνειροπόλου τῆς Δόξης

***

Μεταξὺ ἐξαδέλφων:

— Ξέρεις, Μαρῆ, χθὲς στὸ δρόμο ηὗρα ἕνα φράγκο. . . .

— Κ' ἐγώ, Φιφή μου, ηὗρα ἕνα...ρωμπό!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πυγολαμπίδος

***

— Ἔλα δῶ, *Ἀγράμπελη!*

— Δὲν μπορῶ, γιατὶ ἔχω δουλειά.

— Καὶ τί κάνεις;

— Βαρυέμαι!

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Νυκτολούλουδο

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Σύλλογος α' Ὠραία Χίος» ἐνέγραψε διὰ τὸ 1907 τὴν ὑπ' ἀριθ 23 συσταθεῖσαν ὀρφανὴν συμμαθήτριαν τῆς *Ἐλπίδος τῆς Εὐτυχίας*. Εὖγε εἰς τὸν Σύλλογον.

Ἡ δὲ *Καρακάξα*,—ἡ ὁποία πρὸς μεγάλην μου χαρὰν θὰ μοῦ γράφῃ τώρα συχνά,—ἐνέγραψε διὰ τὴν β' τριμηνίαν ἐ. ἔ. τὸν ὑπ' ἀριθ 24 συσταθέντα ἔπορον ἐκ Χίου. Εὖγε τῆς καλῆς μου φίλης. Ἂς ἴδωμεν τώρα ποῖος θὰ συμπληρώσῃ τὴν εὐεργεσίαν.

Δὲν πταίω ἐγώ, *Δόξα τῆς Πατρίδος*, ἂν ἠναγκάσθην νὰ μεταβάλω ἐντὸς τοῦ ἔτους τὸ χρῶμα τοῦ χάρτου μου. Ὁ χάρτης τῶν ἐφημερίδων καὶ τῶν περιοδικῶν, κατὰ τὸν νέον Νόμον, εἶνε πρὸς διάκρισιν ρόδινος. Διαφορετικὰ πληρώνει βαρύτατον φόρον.—Ἦτο λάθος. Ἡ «Νίνα» καὶ ὁ «Πυρειοπώλης» τιμῶνται δρ. 3,50 ἕκαστον, καὶ ὄχι 2,50.

Ἀνέγνωσα μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν, *Κυρία Σκαρφαλόστρα*, τὰς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν ὡραίαν ἐκείνην ἐκδρομὴν εἰς Σέριφον. Φαντάζομαι τί ὕπνον ἐκάματε τόσα κορίτσια εἰς ἕνα δωμάτιον. Ὅλη τὴ νύκτα γέλια, ἔ; Ὅσον διὰ τὴν τριχωμίαν, νομίζω ὅτι δὲν ὠφείλετο εἰς τὴν κακοτυχίαν σας. Ὡς ἐπιτοπλέϊστον αὐτὴ ἡ θάλασσα εἶνε τρικυμιώδης. Νὰ σᾶς ζήσῃ ὁ μικρὸς Κλεάνθης καὶ νὰ τὸν ἰδοῦμε καὶ συνδρομητήν.

Κυανόλευκον Λάβαρον, τί νὰ σοῦ ἀπαντήσω ἀφοῦ ζητῆς ἀδύνατα! Δὲν εἰξεύρεις ὅτι καταλόγους συνδρομητῶν καὶ ὀνόματα ψευδωνύμων δὲν εἰμπορῶ νὰ δίδω;

«Πάπαλα Κηφισιά καὶ νὰ μας πάλι ἐ'τὴν Ἀθήνα!» Ἔτσι ἀρχίζει τὸ γράμμα τοῦ *Ταπεινοῦ Ἴου*, καὶ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν εἰμπορεῖτε νὰ μαντεύσετε τί ἔξυπνον ποῦ εἶνε ὅλο.—Λοιπόν, καλῶς ἦλθες. Τὸ μυθιστόρημα τοῦ 10ου τόμου ὀνομάζεται «Ὁ μικρὸς Ἥρως».

Ναί, *Χρυσόπτερε Ἐλπίς*, ὁ φίλος μας *Ἕνωσις ἢ Θάνατος*, ἔφθασεν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ μὲ μεγάλην μου χαρὰν τὸν εἶδα εἰς τὸ γραφεῖόν μου.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ἰσχὺς τοῦ Πεπρωμένου*, *Νυκτολούλουδο*, *Βυζαντινὸ Ἀηδόνι*, *Παλλάς*, *Αἰθεροβάμων Φαντασία*, *Μουσηγέτης Ἀπόλλων* καὶ *Ἕλλην Ναυτόπαις*.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ διπλώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1907. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: *Ναυκρατοῦσα*, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, κρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ *Χιονισμένη Περιστερὰ* μὲ τὴν *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα*, *Σκέρτσο*, *Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου*, *Ναυτοπούλαν τῆς Σύρου* καὶ *Φιλελεύθερον* — ὁ *Διαβολάκος* μὲ τὴν *Θύελλαν*, *Ἀάκρυ τῆς Ἀνακουφίσεως*, *Διατσέντο*, *Ἀξιολύπητον* καὶ *Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν* — ἡ *Δίλιθ* μὲ τὸν *Ριγολέττον* — ἡ *Θύελλα* μὲ τὴν *Ρέμβην* καὶ *Ρεμβασμόν* — ὁ *Λάζαρος* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Εἰρήνης* καὶ *Ρεμβασμόν*—τὸ *Διατσέντο* μὲ τὴν *Θύελλαν*, *Ριγολέττον*, *Κουροπάτκιν*, *Διαβολάκον* καὶ *Λάζαρον* — τὸ *Ζήτω ἡ Ἑλλὰς* μὲ τὸν *Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης*, *Πρωτομαγιάν*, *Παληροφαληριώτισσαν*, *Ὀδὸν τῆς Δόξης* καὶ *Φιλελεύθεραν Μακεδονοπούλαν* — ἡ *Πατηαιώτισσα Πυργοδέσποινα* μὲ τὴν *Μαγεμένην Ἀκροθαλασσιάν*, *Γλυκὺ ἀν Ἀμμουδιάν*, *Φροῦ-Φροῦ*, *Σανθὸ Διαβολάκι* καὶ *Ναυτοπούλαν τῆς Κεφαλληνίας*—ὁ *Λυκιδεὺς* μὲ τὸ *Περιστεράκι τῆς Ἰθάκης*, *Γλυκειὰν Ἀμμουδιάν*, *Εὐτυχὲς Παρελθόν*, *Σκέρτσο* καὶ *Ἄγγελον Αὐγερινόν*—ἡ *Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα* μὲ τὴν *Ἀάτρειδα τοῦ Ὠραίου*, *Κουροπάτκιν*, *Θύελλαν*, *Ριγολέττον* καὶ *Λάζαρον* — τὸ *Μαγεμένο Ἀκρογιάλι* μὲ τὴν *Θύελλαν*, *Πρωτομαγιάν*, *Καρακάξαν*, *Καφεδόμπρικο* καὶ *Γλυκοκουτάλαν* — ἡ *Αἰθερία Ψυχὴ* μὲ τὸν *Λευκοκύματον Αἰγιαλόν*, *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα*, *Ἄγγελον Αὐγερινόν*, *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα* καὶ *Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλιάν* —ὁ *Ριγολέττος* μὲ τὴν *Θύελλαν*, *Ἀάκρυ τῆς Ἀνακουφίσεως*, *Διατσέντο*, *Ἀξιολύπητον* καὶ *Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν* —ὁ *Κουροπάτκιν* μὲ τὴν *Θύελλαν*, *Ἀάκρυ Ἀνακουφίσεως*, *Διατσέντο*, *Ἀξιολύπητον* καὶ *Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν* — τὸ *Τυπεινὸν Ἴον*, μὲ τὸ *Περιστεράκι τῆς Ἰθάκης*, *Καρακάξαν*, *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα* καὶ *Σκέρτσο*·

—ὁ *Βασιλεὺς τῶν Κυμάτων* μὲ τὸ *Ἑλληνικὸν Κλέος*, *Ἑλληνικὸν Ξίφος*, *Ξανθὸ Διαβολάκι*, *Μαγευμένην Ἀκροθαλασσιὰν* καὶ *Μαραμένην Καμέλιαν*—ἡ *Σταγὼν ἐν τῷ Ὠκεανῷ* μὲ τὸν *Λάζαρον*, *Βαρελάκι*, *Μιμόζαν* καὶ *Ἀγγελιαφόρον Περιστεράν*· — ἡ *Ἐαρινὴ Ζωὴ* μὲ τὸν *Νικηφόρον Οὐρανόν*, *Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης*, *Αἰμυλίαν Εἰμαρμένην*, *Ἀξιολύπητον* καὶ *Ναυτοπούλιαν τῆς Κεφαλληνίας*·—ὁ *Ἰνδικὸς Λωτὸς* μὲ τὴν *Αἰθεροβάμονα Φαντασίαν*, *Ἑλληνικὴν Πρόῃν*, *Ἀρχοντοπούλαν τῶν Λευκῶν Ὀρέων*, *Χιονισμένην Ἀμυγδαλιὰν* καὶ *Ἰδανικὴν Γλυκύτητα*·—ὁ *Ἀτρόμητος Λέων* μὲ τὴν *Μουσικὴν Ψυχήν*, *Κόρην τῶν Κυμάτων*, *Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου*, *Ἑλληνικὴν Αἴγλην* καὶ *Ἰδιότροπον Νεάνιδα*· — ἡ *Πυγολαμπὶς* μὲ τὴν *Χιονισμένην Ἀμυγδαλιάν*, *Ἀτρόμητον Λέοντα*, *Λήθην* καὶ *Σκέρτσο*· — ἡ *Χαριτωμένη Χίος* μὲ τὴν *Λήθην*, *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα*, *Νικηφόρον Οὐρανόν*, *Ἐσμεράλδαν* καὶ *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα*·— ἡ *Αἰθεροβάμων Φαντασία* μὲ τὴν *Πατηναιώτισσαν Πυργοδέσποιναν*, *Ἐμπνευσμένην Μουσικόν*, *Ἄγγελον Αὐγερινὸν* καὶ *Μαγεμένο Ἀκρογιάλι*· — ἡ *Ἀνσδαιμόνα* μὲ τὴν *Πυγολαμπίδα*, *Πρωτομαγιάν*, *Φαντασίαν* καὶ *Ἀρχοντοπούλαν τῶν Λευκῶν Ὀρέων*·—τὸ *Βυζαντινὸ Ἀηδόνι* μὲ τὸν *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλόν*, *Λήθην*, *Ἑλληνικὸν Παιᾶνα*, *Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου* καὶ *Ἕνωσις ἢ Θάνατος*· — τὸ *Νευρόσπαστο* μὲ τὸ *Νέφος τοῦ Ὀλύμπου* καὶ *Μικρὰν Λαρισσαίαν*· — ἡ *Αἰγυπτία Βασιλόπαις* μὲ τὸν *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλόν*, *Δόξαν τῆς Πατρίδος*, *Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον*, *Ὄνειρο στὸ Κῦμα* καὶ *Ἡρωϊκὴν Κρήτην*· — ὁ *Ἄγγελος τῆς Εἰρήνης* μὲ τὴν *Ταλαντευομένην Ἐλπίδα*, *Νεράϊδαν τοῦ Γιαλοῦ*, *Λάζαρον* καὶ *Βαρελάκι*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Θούριον Ὕμνον* (ὄχι, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ πληρώσῃς τίποτε· καλὰ τὰ Παιδ. Πνεύματα καὶ ἴσως δημοσιευθοῦν·) *Σταγόνα ἐν τῷ Ὠκεανῷ* (λυποῦμαι πολὺ ποῦ ἐκοπίασες ἄδικα, διότι ἡ προθεσμία πρὸς ἀποστολὴν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων παρῆλθε πρὸ πολλοῦ· περίμενε, ὅταν θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος διαγωνισμός·) *Ἀκταιωρίδα* (ἔχει καλῶς·) *Μουσικὴν Ψυχήν* (ὡραία ἡ ἐπιστολή σου· τὸ τετράδιον ἐστάλη, ἀλλὰ δὲν εἰξεύρω διατὶ δὲν ἔλαβες ἀπάντησιν·) *Γλυκειὰν Ἀμμουδιὰν* (ἔστειλα·) *Φιλελεύθερον* (ἀφοῦ λοιπὸν θὰ ἔλθῃς, τὰ λέμε προφορικῶς·) *Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης* (τοῦ τὰ εἶπα·) *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα* (τί νὰ γίνῃ! θὰ περιμένω νὰ τὸ μάθω τὸν Ὀκτώβριον, διότι ὁ ὅρος ποῦ προτείνεις εἶνε ἀδύνατος . . .) *Ἀκμάζουσαν Νεολαίαν* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ὡραῖον δελτάριον·) *Χρυσάκτινην Αὐγὴν* (ἔχει δίκηο ὁ μπαμπᾶς σου· δύο πράγματα φεύγουν γρήγορα: ὁ κιρὸς καὶ τὸ χρῆμα· μυρίας εὐγὲς διὰ τὴν ἑορτήν σου·) *Μενέλαον Γ.* (ἔστειλα·) *Χιονισμένην Ἀμυγδαλιὰν* (ἔχει καλῶς·) *Πίστις-Πατρὶς* (ἡ ἐπιστολή σου μὲ κατεγοήτευσε· βραδεῖον ἔστειλα·) *Νευρόσπαστον* (τετράδιον ἔστειλα· εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων διὰ τὸ ξεσπάθωμα· φαντάσου περισσοτερὰ νάντιγράφουν τὰς Ἀσκήσεις μας κατὰ σειρὰν!) *Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον* (ἰδοὺ λοιπὸν καὶ τὸ τέλος τῆς «Φαντασμένης»· πῶς σοῦ φαίνεται;) *Πρωτομαγιὰν* (ποτὲ νὰ μὴν ἀπελπίζεσαι· μὲ τὴν ἐπιμονὴν κατορθώνονται πολλά·) *Ἰνδικὸν Λωτὸν*, *Ἀτρόμητον Λέοντα*, *Πυγολαμπίδα* (ἡ ὁποία μοῦ ἔστειλεν ἀπὸ τώρα τὴν συνδρομήν της τοῦ 1908· τὴν εὐχαριστῶ πάρα πολύ·) *Ναύαρχον τῶν Ἀστακῶν*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 22 *Αὐγούστου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Βιβλία τερπνά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) φρ. 6. Ὀλίγα ἀντίτυπα ἐπὶ χάρτου πρώτης ποιότητος φρ. 7.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0,60.

Τὸ Θοῦμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα) φρ. 1,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Παιδικοὶ διάλογοι *(Κουρτίδου)* Σειρὰ Α' φρ. 1,20. Σειρὰ Β' φρ. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου) φρ. 2.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἕκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ, φρ. 2,50.

Πρόας ὁ Νικίου (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὁ Πυρειοπώλης (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὑπὲρ Πατρίδος (35 εἰκόνες) ἄδετον φρ. 3,50. χρυσόδετ. φρ. 5.

Ὁ Φάτης. Ἔμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαμαρτσίδου, φρ. 0,60.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 30 Σεπτεμβρίου

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φαιδέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 30 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

452. Λεξίγριφος.

Πρόθεσις κι' ἀριθμὸς εἰς τὴ σειρὰ
Σοῦ κάνουν τὴ μπουγάδα μιὰ χαρά.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μακεδοντικῆς Φάλαγγος

453. Συλλαβόγριφος.

Γράμματα τέσσαρα ἐὰν τὰ κάμῃς μίαν λέξιν, Θὰ ποτελέσῃς, λυτάμου, ὅ,τι καλοῦμεν ἔξιν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τῶν Κυμάτων

454. Μεταγραμματισμός.

Μὲ τὸ Ἄλφα εἶμαι κάτι
Ἄυλον καὶ φωτεινόν·
Κ' ἕνα ζῶον μὲ τὸ Ἰῶτα
Ἄγριον ἀλλὰ μικρόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κλέους

455. Αἴνιγμα.

Ἀδέλφια εἶνε δίδυμα, στὸ ἴδιο σπίτι μένουν,
Χρόνια ἐζήσανε μαζί,
Μὰ δὲν εἰδώθηκαν στιγμή,
Κ' ἀγνώριστα πεθαίνουν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Προσφιλοῦς Ἀναμνήσεως

456. Γωνία.

+*******	= Οὐσιαστικὸν ἀφηρημ.
*+*****	= Πτηνὸν κατοικίδιον.
+**	= Μέταλλον.
+	= Θήκη ὅπλων.
+**	= Χώρα τῆς Ρωσσίας.
*+*****	= Μέρος τοῦ σκελετοῦ.
+******	= Ἐπίθετον.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν Ἐπιστήμην.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τριακοσιοστῆς Θαλάσσης

457. Ἐπιγραφή.

ΝΘΙ	ΡΝΟ
ΕΣΟ	ΚΙΝ
ΙΛΣ	ΟΙΕ
ΥΑΤ	ΝΠΟ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικηφόρου Ἕλληνος

458. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, σχηματίζουν ὄνομα γυναικός.

1, Κυνικὸς Φιλόσοφος· 2, Κράτος Εὐρωπαϊκόν· 3, Μέγας ἰχθύς· 4, Πρωτεύουσα εὐρωπαϊκή· 5, Δένδρον καρποφόρον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄνθους τῆς Δόξης

459. Φωνηεντόλιπον.

μ - ν - πλλς - λγ - λγ - λλ - ν - λγς - πλλ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἰγυπτίας Βασιλόπαιδος

460. Γρῖφος.

+ +
+ +
+++++ Ρ Μ 1 τ 1 1 1 τὴν π' Λ +
+ +
+ δ +

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀργείου Ἑρμοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 23.

389. Κερασοῦς (κέρας, οῦς.)—390. Ἐνθύμητις (ἐν, θῆ, μῖ, σῦς.)—391. Ὁ αἰθήρ.

392.
Π Π Π
Ι Ε Α
ΣΚΜ
ΣΕΡΙΦΟΣ
ΣΝΔ
Ο Ο Ι
Σ Ν Α

393. ΔΑΡΕΙΟΣ ("Αρειος, Ρόδος, ἕδρα, ἶρις, ὀδός, Σάρδεις). — 394 — 398. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τῶν Π, Τ, Ρ: *σκῆπτρον*, *Εὐτέρπη*, *πτέρνα*. *στρεπτὸς*, *πτερόν*. — 399. ΘΟΩΝ-ΑΓΝΩ (ἀειΘΑλης, ἀλΟΓον, οἰΩΝός, ΣιΝΩπη.) — 400. Καλὸν τὸ θνήσκειν οἷς τὸ ζῆν ὕβριν φέρει.—401. *Ἐνίοις μὲν πάνυ πολλὰ οὐχ ἑκανὰ εἰσίν* (ἐν οἱ εἰς-μὲ ν πᾶ-νῖ-πολλὰ οὐχὶ-κᾶ, να-ι-σύν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγότεραι τῶν 10 συμπληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10.]

Εἶμαι προθυμότατος, *Μελαχροινὸ Ἑλληνόπουλο*, ὅπως ἀνταλλάξωμεν οἱονδήποτε μυστικὸν θέλετε.—*Κύκνος τοῦ Εὐρώτα*. *(Ζ'—210)*

Εὑρισκόμενος ἐν Πύργῳ ἐπιθυμῶ νὰ γνωρίσω πᾶσαν τὴν αὐτόθι ἀδιαπλασιακὴν κίνησιν. — *Κυανόλευκον Λάβαρον*. *(Ζ'—211)*

Παραγγείνει περίφημα 'ς τὸν λαιμοδέτην σου τὸ σῆμα τῆς Διαπλάσεως, *Ἀρχόντοπούλα*.—*Φιλελεύθερος*. *(Ζ'—212)*

Σύλλογος Ἕνωσις δηλοῖ φίλοις συνδρομηταῖς ὅτι θὰ δράσῃ τὸ ἐρχόμενον ἔτος. Ζητεῖ μέλη ἀπανταχοῦ καὶ μὴ συνδρομητάς. *(Ζ'—213)*

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9.—Σεσὰ Πάππου.